

югоизточна България, частъ отъ населението е избѣгало въ Източния Балканъ, когато пъкъ слѣдъ наводняването на сѣверна България отъ турски колонисти (слѣдъ 1392 и 1396 г.) частъ отъ тамошното население се спасява по склоноветѣ най-вече на сръдня и западна Ст. Планина. Прибѣгването на селяни отъ тракийскитѣ полета въ градоветѣ на южна България е по-новъ процесъ и датира отъ края на XVII-я вѣкъ. Сливенъ е единъ краснорѣчивъ образецъ на тия градове, защото, заграденъ отъ това врѣме съ стѣни („шарамполъ“), е прибралъ много селени, прокудени тукъ отъ разни турски разбойници (капасъзи, даалии и т. н.) и дерибейовци (спахии, паши, султани и т. н.). Въ сѣвероизточна България населението различава: ерлии (туканци, заварени) и пришелци (бѣжанари, прѣселенци, мухаджири). Тия названия сж еластични, относителни, и къмъ тѣхъ трѣба да се отнасяме осторожно. Тамъ и до днесъ има селени отъ сливенско, отъ цѣла югоизточна България и одринско, но тѣ датиратъ главно отъ дибичовия походъ, слѣдъ който като изселени (1830 г.) отъ подбалканскитѣ кѣтове къмъ Влашко и южна Русия, при завръщането си обратно за огнищата си, оставатъ въ сѣвероизточна България. Прѣданието въ Девня, дѣто дѣйствително има селени отъ сливенско, че жителитѣ му сж бѣгали въ „долния вилаетъ“ (югоизточна България и одринско) визира не послѣдицитѣ на дибичовия походъ, а много пораншни събития. Жителитѣ на разсипанитѣ сръдновековни градове Бутово, Новачка и Садово даватъ по-голѣмата частъ отъ населението на днешна котленска околия и врѣмето на първитѣ турски насилия въ сливенско (1366—1393 г.) ни отнася доволно чазадъ. Днесъ въ айтошко, карнобадско, ямболско и т. н. и а редица заселища съ жители отъ сѣвероизточна България. Най-добъръ примѣръ даватъ жителитѣ на самия Карнобадъ, които сж прѣселенци отъ шуменско (ср. говора: крако́, му́хитѣ, мо́мчефта, мо́мигѣ и т. н.¹⁾).

¹⁾ Рупчанци (рупчалии) прѣкоросватъ останалитѣ тракийски българи съ името турлаци. Тоя терминъ датира отъ робството и не е етниченъ, защото турлацитѣ, подобно на кѣзълбашитѣ, сж били мухамеданска секта. Думата турлакъ, както у българи, тъй и у турци, е означавала простъ, неодяланъ човѣкъ.